

Proloog

DE EX

Toen de vriend met wie ik al vele, vele (vele) jaren samenwoonde zei dat hij me mee uit eten zou nemen om ‘iets belangrijks’ te bespreken, kon ik maar één ding denken: het werd verdomme tijd ook.

Van al onze vrienden waren Joel en ik het langst bij elkaar. Ik wil niet zeggen hoelang – dat is g enant, maar ik danste op de bruiloft van vrienden die nog niet half zo lang bij elkaar waren als wij. En toen trouwde mijn zus, een paar maanden geleden. Mijn kleine zusje trouwde v or mij. In India hebben ze de regel dat de oudste zus eerst uitgethuwelijkt moet zijn voordat een van de jongere broers of zussen mag trouwen, en het wordt volgens mij tijd dat die regel ook hier op het westelijk halfmond wordt ingevoerd. Anders komt het er namelijk op neer dat jij dus in je eentje op de trouwerij van je zusje bent, en oudere tantes je op je hand kloppen om je te verzekeren dat ‘jij nu aan de beurt zult zijn’, net zo lang tot je uiteindelijk in een wc-hokje stukken bruiloftstaart in je mond gaat zitten proppen.

Joel miste de bruiloft omdat hij pech had en die dag een dienst moest draaien op de spoedeisende hulp. Of dat zei hij in ieder geval. Inmiddels vraag ik me dat wel af.

Maar vanavond was alles vergeven en vergeten toen ik de drukke bar & grill binnenliep waar Joel en ik zouden gaan eten, aangezien hij rechtstreeks van het ziekenhuis kwam. De tafeltjes stonden in het kleine restaurant zo dicht bij elkaar dat ik met mijn heupen moest draaien om me er een weg

tussendoor te banen. Roken was hier al jarenlang verboden, maar ik bespeurde nog steeds een vleug sigarettenrook, die aan het hout van de tafeltjes en stoelen kleefde en in de plakkerige vloer was gedrongen.

Het was dezelfde bar & grill waar we jaren geleden ons eerste afspraakje hadden gehad – en als dat geen teken was dat hij op het punt stond me ten huwelijk te vragen, wat dan wel? Ik had nauwelijks tijd gehad om me na mijn werk om te kleden en ik maakte er maar het beste van. Ik was me afgelopen maand te buiten gegaan aan de Ultieme Little Black Dress en had reikhalzend uitgekeken naar een gelegenheid om hem aan te kunnen doen. Ik besteedde bijna een uur aan het stylen van mijn haar, om het zo zacht en glanzend mogelijk te krijgen. Ik hield van de blik op Joels gezicht als hij me in een sexy outfit zag – hoe zijn mond een stukje openzakte en er langzaam een glimlach op zijn gezicht verscheen.

Het eerste teken dat er iets niet in orde was, was dat Joel zijn groene ok-pak aanhad. Niet dat dat op zich ongewoon was. Hij was arts op de SEH in een lokaal ziekenhuis en gaf toe dat hij echt altijd zijn ok-pak zou dragen als dat sociaal gezien enigszins acceptabel was. Ik deed elke zondag onze was en van hem zat er doorgaans een flinke lading van die pakken bij en verder niets. Hij droeg ze wanneer ik hem niet langer aan zijn hoofd zeurde om echte kleren aan te trekken. Ik bedoel, een spijkerbroek en een T-shirt vond ik ook prima. Zo moeilijk was ik niet.

Dus het was niet écht een verrassing hem in die kleren te zien. Ik dacht alleen wel dat als hij van plan was geweest me te vragen, hij dan misschien toch iets leukers aangetrokken zou hebben. Ik voelde me bovendien nu belachelijk opgedirkt, in die Ultieme Little Black Dress van me.

Toen ik de tafel naderde begon er net een serveerster tegen Joel te praten. Ze was misschien tweeëntwintig, met ronde heupen en blond haar, en voor ik bij mijn stoel arriveerde,

lag haar hand op zijn schouder. Als Joel gewone kleren droeg trok hij al de aandacht met zijn doordringende blauwe ogen, verlegen glimlach en slanke maar gespierde bouw. Maar in zijn ok-pak was hij simpelweg onweerstaanbaar voor vrouwen.

‘Hé.’ Hij sloeg die blauwe ogen van hem op. Hij zag er moe uit, maar ook dat was niets nieuws. ‘Je bent er.’

De serveerster haalde met tegenzin haar hand van de schouder van mijn vriend. Haar reactie verraste me niet, want die zag ik wel vaker. De ogen die mijn lichaam opnamen terwijl ze de concurrentie taxeerden. Maar ten slotte liet ze ons alleen.

‘Hoe was je dienst?’ vroeg ik toen ik in de stoel tegenover hem plaatsnam.

Zijn gezicht klaarde op, zoals altijd wanneer het over zijn werk ging. Joel hield meer van zijn werk dan wie ook die ik kende. Zelfs toen we elkaar net ontmoet hadden, in het eerste jaar van zijn studie, wist hij al dat hij arts op de spoedeisende hulp wilde worden. Hij leefde voor zijn werk. Het was het allerbelangrijkste in zijn leven.

Dat is sindsdien wel veranderd. Nu hij háár heeft.

‘Ik heb een duraal veneuze sinustrombose vastgesteld bij een patiënt,’ zei hij. ‘Twee dagen geleden lieten ze dit meisje gewoon het ziekenhuis uit gaan met wat Fioricet voor haar hoofdpijn. Ik zag gelukkig wat er aan de hand was.’

‘Dus...’ Ik grinnikte. ‘Jij hebt haar leven gered.’

‘Ach.’ Hij keek omlaag. Een positieve eigenschap van Joel was dat hij nooit hoog van de toren blies als het om zijn prestaties ging. ‘Misschien. Ik weet zeker dat iemand er uiteindelijk wel achter gekomen was. En ik heb haar vervolgens doorgestuurd naar de afdeling Neurologie, dus als er iemand haar leven gaat redden, dan zijn zij het.’

‘Natuurlijk heb jij dat wel gedaan,’ hield ik vol. Want ook al schepte mijn vriend nooit op in dit soort gevallen, ik had daar geen enkele moeite mee. Ik vertelde iedereen die wilde luisteren alles over de Geweldige dr. Joel Broder. Ik schepte

niet op – ik geloofde alles wat ik zei. Ik was heel trots op alles wat hij had bereikt in de tijd dat we bij elkaar waren. In mijn ogen was er niemand beter dan hij. Er bestond geen betere dokter, geen betere man.

Geen beter mens om de rest van mijn leven mee door te brengen.

Dat geloof ik nog steeds. Ondanks alles wat daarna kwam.

‘Er zijn heel wat mensen die ik niet kan redden,’ zei hij.

Ik wist, zonder dat hij het zei, waar hij naar verwees. Een maand geleden viel er op de SEH een man dood op de grond neer. Een jonge man, ongeveer van onze leeftijd. Hij kwam binnen met een vage pijn op de borst die gediagnosticeerd was als ‘waarschijnlijk maagzuur’. Joel had hem nog niet eens gezien toen er alarm werd geslagen vanwege code blauw. Joel haastte zich naar de zaal, maar kon hem niet redden. Hartfalen, zeiden ze.

Dat kwam hard aan bij Joel. Hij liep onze slaapkamer in, ging op bed liggen en staaarde zonder iets te zeggen uren naar het plafond. Ik kreeg hem niet zover dat hij kwam eten, ook al had ik zijn favoriete gerecht gemaakt: spaghetti met zelf-gemaakte marinara-saus en gehaktballetjes. Het kost me bijna twee uur om dat recept perfect te krijgen, maar het was Joels lievelingsgerecht. *Hoe krijg je die gehaktballetjes zo lekker?* (Het geheime ingrediënt is karnemelk – een tip van mijn Italiaanse oma. Dat heb ik hem echter nooit verteld.)

Die nacht werd ik om twee uur wakker, en hij lag niet in bed; hij was zelfs niet in het appartement. Toen ik hem in paniek op zijn mobiel belde, zei hij dat hij ‘was gaan wandelen’. Hij kwam pas terug toen het licht begon te worden – dat weet ik omdat ik op hem had zitten wachten. Pas na dagen deed hij weer gewoon. En hij dacht er kennelijk altijd nog aan.

Ik begreep het niet helemaal. In zijn hele loopbaan had hij tientallen mensen zien sterven, honderden misschien wel. Waarom raakte hij zo van streek door dit sterfgeval?

‘Hij was ook een dokter,’ zei Joel nu tegen me. ‘Had ik dat niet verteld? Hij werkte op de spoedeisende hulp in het centrum. Een van de artsen bij ons had samen met hem gestudeerd.’

‘O,’ zei ik, omdat ik niet zeker wist wat ik anders moest zeggen. Ik wilde niet over de dood praten. Niet nu. Dat was wel zo ongeveer het minst romantische wat ik kon bedenken.

Hij nam een slok van zijn koperkleurige drankje. Ik wist niet wat het was, maar het was niet wat hij gewoonlijk dronk: wijn of bier. Het zag eruit als en het rook naar... bourbon. Ik had hem nog nooit sterkedrank zien drinken. Nou, dat was niet helemaal waar, maar in ieder geval niet sinds hij afgestudeerd was.

Dit was het tweede teken dat er iets mis was. Maar ik negeerde het en ploegde vrolijk verder.

‘Maar goed,’ zei ik opgewekt, ‘je zei dat je ergens met me over wilde praten. Iets belangrijks?’

Als ik dit moment in mijn herinnering opnieuw beleef, krimp ik opnieuw ineen.

‘Ja.’ Hij wreef over zijn nek. Zijn blik ontweek de mijne. Ik keek naar het zakje op zijn operatiehemd, om te zien of ik de contouren van een doosje voor een ring kon zien. ‘Wat ik wilde zeggen...’

Wil je met me trouwen?

‘Ik...’ Hij kuchte in zijn hand en nam nog een slok van zijn borrel. ‘Ik heb de laatste tijd veel zitten nadenken, weet je. Nadat die vent...’

‘Het was jouw schuld niet, Joel.’

‘Dat weet ik, maar dat is niet waar het om gaat.’ Hij wreef met de muus van zijn handen in zijn ogen. ‘Alleen... ik moet telkens maar aan hem denken. Hij was... Ik bedoel, het was niet zo dat hij elk moment een hartaanval kon krijgen. Hij was gezond. Jong... net als ik. En hij viel gewoon... dood neer. Zonder enige waarschuwing. Gewoon...’ Hij knipte met zijn vingers. ‘Zomaar.’

Dit voelde helemaal niet als een huwelijksaanzoek. En als

het dat al was, dan was het een heel beroerd aanzoek.

‘Ja,’ zei ik, en ik probeerde er een goede draai aan te geven. ‘Daardoor ga je inderdaad wel goed nadenken over je leven. Hoe nu verder, hè?’

Een huis kopen. Baby’s krijgen. Samen oud worden. Op een veranda elkaars hand vasthouden in bij elkaar passende schommelstoelen.

Joels blik klaarde op. ‘Dat is precies wat ik bedoel.’

‘Fantastisch!’ Ik stak mijn hand uit om over de tafel heen die van Joel te pakken, maar hij trok hem voortijdig terug. ‘Ik ben blij dat we er hetzelfde over denken. Het is het beste.’ Hij hief zijn glas en walste de koperkleurige vloeistof rond. ‘Jij en ik, we passen niet echt bij elkaar. Niet meer. En we kunnen nu beter onze eigen weg gaan dan...’

‘Hè?’ Mijn hart sloeg een slag over. ‘We passen niet bij elkaar? Waar heb je het over?’

‘Ik heb het over...’ Hij knipperde een paar keer met zijn ogen. ‘Bedoelde je dat dan niet? Dat we... onze eigen weg zouden moeten gaan?’

‘Niet onze eigen weg gaan!’ Ik spuugde de woorden zo ongeveer uit. Mensen begonnen naar ons te kijken. ‘Ik had het over vérdergaan. Als in... gaan trouwen.’

En dit is het moment waarop ik echt ineenkrimp bij de herinnering.

Joels mond viel open. ‘Trouwen?’

‘Ja, waarom niet?’ Mijn hart bonsde als een gek in mijn borstkas. Ik vroeg me af of Joel zich er slecht over zou voelen als ik door zijn toedoen nu dood neer zou vallen. ‘We zijn al een eeuwigheid bij elkaar. We wonen samen. We zijn een geweldig stel. En... ik hou van je.’

Op dat moment moest hij dus tegen mij zeggen dat hij ook van mij hield. Ik zat te wachten tot hij dat zou doen. Maar dat deed hij niet. Hij zakte gewoon in elkaar op zijn stoel en staaarde naar zijn borrel.

‘Het spijt me,’ zei hij, ‘maar voor mij werkt onze relatie niet meer.’

Die werkt niet meer voor hem? Wat betekende dat in godsnaam? Ik snap er nog steeds niets van. Het voelde alsof ik bij hem in dienst was en hij had besloten me te ontslaan omdat hij niets meer aan me had. Of misschien was ik te oud.

Toen ik later het volgende meisje zag waar hij mee ging, bleek dat laatste zeker een mogelijkheid. En als ik zeg meisje, bedoel ik ook echt meisje.

‘Joel, ik hou van je,’ zei ik weer. ‘Doe dit alsjeblieft niet. Je bent alles voor me.’ Mijn ogen vulden zich met tranen. ‘Alsjeblieft.’

Als er iets is waarvan ik wilde dat ik het ongedaan kon maken, dan was het wel mijn gesmeek die dag. Ik heb mezelf nooit als een zwakke vrouw gezien. Een man smeken om me niet in de steek te laten – ik voel de vernedering daarvan nog steeds even hevig. Maar die woorden waren wel de waarheid. Joel wás alles voor me. Ik hield meer van hem dan ik ooit had gedacht van een man te kunnen houden. Het was een sprookjesliefde. En sprookjes lopen altijd goed af.

‘Het spijt me,’ zei hij weer, niet in staat me in de ogen te kijken. ‘Je... je mag het appartement hebben.’

‘Ik kan in mijn eentje de huur niet betalen,’ zei ik. Ik hield van mijn werk en ik was er erg goed in, maar mijn salaris stelde niets voor vergeleken bij dat van hem.

‘Dan help ik je daar wel mee,’ bood hij aan. ‘Tot je iets anders hebt gevonden.’

Hij deed erg aardig. En dat is hij ook, Joel is een goede vent. Altijd even vriendelijk en attent, en echt goed. Na zijn afstuderen had hij twee maanden vrij en in plaats van lol te gaan trappen zoals zijn vrienden besloot hij naar Senegal te gaan om in een kliniek vrijwilligerswerk te doen. Ik ging met hem mee en bood ook mijn hulp aan. We haalden samen onze injecties (van die tegen gele koorts werd ik flink

ziek), sloegen ruimschoots malariapillen in, en we woonden zes weken samen in een hut. De kamer die we deelden was maar een klein beetje groter dan onze inloopkast en de enige minuscule ventilator in de hoek van de kamer slaagde er absoluut niet in om de verstikkende hitte ook maar enigszins te verdrijven. Na een week was ik van top tot teen bedekt met muggenbulten. Maar op de een of andere manier was het de gelukkigste tijd van mijn leven.

‘Als we nou weer eens naar Senegal gingen?’ stelde ik voor, me vastklampend aan de herinnering aan de tijd dat we samen gelukkig waren. ‘We zouden weer vrijwilligerswerk kunnen gaan doen, toch?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat... dat zou niet...’

Ik had geen ideeën meer. Ik had het gevoel dat ik hem wel over zou kunnen halen om te blijven als ik maar de juiste woorden kon vinden.

‘Doe dit alsjeblieft niet,’ fluisterde ik. ‘Alsjeblieft.’

Nog meer gesmeek. Jakkas. Normaal ben ik echt niet zo’n zielenpoot, hoor.

Ik bestudeerde Joels gezicht, zijn lichte wimpers, zijn dikke bruine haar en de bos die omhoogkroop in zijn hals. ‘Is er iemand anders?’ vroeg ik.

‘Nee,’ zei hij snel. ‘Er is niemand anders.’

De onderliggende boodschap was helder: nog niet. Op een dag zou er iemand anders zijn. Een andere vrouw. Eentje die hij op een dag wél een huwelijk, een huis in de voorstad, kindertjes en bij elkaar passende schommelstoelen waard zou achten. Want hij en ik samen, dat werkte niet voor hem.

‘Doe me dit niet aan,’ zei ik, en mijn stem kwam nu boven het geroezemoes in het restaurant uit. Joel had een vreselijke hekel aan scènes. Hij zou alles doen om die te voorkomen. Ik zorgde ervoor dat hij zich nu extreem ongemakkelijk voelde, al was dat zijn eigen schuld, omdat hij dit kennelijk zo nodig in een restaurant moest doen. Misschien dacht hij dat als hij

het thuis deed ik de boel kort en klein zou slaan. Ik had geen idee dat op het moment dat wij dit gesprek voerden zijn vriend Pete bezig was zijn spullen uit het appartement te sjouwen, zodat die weg zouden zijn als ik terugkwam.

Joel keek om zich heen. De helft van de mensen in het restaurant had hun blik nu op ons gericht. Hij maakte een heel ongemakkelijke indruk. Er trok een spiertje in zijn kaak.

‘Het spijt me,’ zei hij voor de derde keer. En toen stond hij op, gooide wat geld op tafel en haastte zich het restaurant uit.

Ik stond perplex. Een kwartier eerder was ik nog bezig geweest de rest van mijn leven te plannen met de man van wie ik hield. En nu? Nu was alles naar de knoppen.

Ze zeggen dat de grens tussen liefde en haat dun is. In die paar seconden tussen het moment dat Joel opstond en de deur van het restaurant achter hem dichtsloeg, begon mijn liefde voor Joel Broder om te slaan in haat. Dat gebeurde niet allemaal meteen die dag, maar in de loop der tijd werden mijn haatgevoelens jegens hem steeds groter. Ik haatte het dat ik niet goed genoeg was voor het leven dat hij voor zichzelf in gedachten had. Ik haatte het medelijden in zijn ogen toen hij aanbod de huur van ons appartement te betalen, omdat hij wist dat ik me die niet kon permitteren. Ik begon een hekel te krijgen aan het nieuwe meisje dat hij zou ontmoeten en dat op een dag mijn plek voor het altaar zou innemen wanneer hij zich eindelijk wilde settelen. Maar meer dan ik Joel haatte, begon ik een hekel te krijgen aan die naamloze, gezichtsloze vrouw.

Ik wilde hem betaald zetten wat hij mij had aangedaan.

En ik wilde het háár betaald zetten.

Dat was van begin af aan mijn intentie. Toen Joel me die avond dumpte, nam hij me mijn hele leven af – mijn huis, mijn vrienden, mijn waardigheid. Dat kon ik allemaal nooit terugkrijgen. Het enige wat ik nu nog wilde was hem met gelijke munt terugbetalen.

Het was nooit mijn bedoeling geweest om iemand te vermoorden.

Echt niet.

HET NIEUWE MEISJE

Niemand in de eenentwintigste eeuw die bij zijn volle verstand is wil nog de volgende drie bedrijven hebben:

- 1 Een reisbureau
- 2 Een videotheek
- 3 Een boekhandel

Cassie Donovan boekt al haar hele volwassen leven online haar reizen en ze herinnert zich nog maar vaag hoe het was om een videotheek binnen te wandelen en een dvd te lenen om die met de dvd-speler van haar familie te bekijken. Ze hééft niet eens meer een dvd-speler.

Maar desondanks staat ze hier en zet ze net haar laatste aanschaf van ietwat stukgelezen boeken op de planken van de tweedehandsboekhandel die ze van haar oma en opa geerfd heeft: oma Bea en opa Marv. Ze was tweeëntwintig toen ze de winkel overnam – ze was nog maar net afgestudeerd. Verder gaf niemand van de familie Donovan aan ook maar enige belangstelling te hebben voor de overname van een tweedehandsboekhandel die in zwaar weer verkeerde als gevolg van de alsmaar groter wordende online verkoop en de toenemende populariteit van e-books. Maar Cassie was altijd dol geweest op gedrukte boeken en het ging haar aan het hart dat Bookland de deuren zou moeten sluiten.

Ze haalt een paperback met ezelsoren uit de doos. *Rebecca* van Daphne Du Maurier – een van haar favorieten. Maar de

klassieke titels verkopen niet. Als ze mazzel heeft krijgt ze voor deze een dollar. En een dollar is niet genoeg om haar zaak draaiende te houden.

‘Wat ben je daar aan het doen, Cassie?’

De stem van Cassies vriendin en zakenpartner Zoe Malloy komt vanaf het voorste deel van de winkel aanzweven. Zoe was Cassies kamergenoot toen ze studeerden en toen Cassie Bookland erfde, besloot ze om een deel van de zaak aan Zoe over te dragen, zodat die haar kon helpen. Cassies boekhoud-diploma helpt haar om de boekhouding op orde te houden (of om dat te proberen), maar Zoe is degene die alles van verkoop afweet. Het is zonder meer waar dat wanneer Zoe voor in de winkel is, ze meer boeken verkopen dan wanneer Cassie daar zit. Misschien komt dat door Zoes stralende persoonlijkheid. Misschien komt het door haar verkooptechnieken of haar diploma in communicatiewetenschap. Hoe dan ook, Zoe is een betere verkoopster dan Cassie ooit zal worden.

‘Ben je al klaar?’ roept Zoe. Bookland is heel klein, maar op de een of andere manier kun je er desondanks in verdwalen. Overal waar je kijkt zijn er planken vol boeken. Oma Bea was erin geslaagd een belachelijk aantal stellingkasten in de kleine ruimte te persen en soms is Cassie bang dat ze allemaal als dominostenen zullen omvallen. ‘Cassie?’

‘Nog even!’ roept Cassie terug terwijl ze de laatste boeken op een plank schuift. Ze veegt haar handen af aan haar skinny jeans terwijl ze naar de toonbank voor in de winkel loopt, waar Zoe op een van de krukken zit die ze voor de kassa heeft neergezet. Krukken zitten niet heel gemakkelijk, maar de oude stoelen vielen een halfjaar geleden letterlijk uit elkaar en ze vond deze twee op straat, voor een herenhuis in het centrum. Zoe hielp mee om ze naar de winkel te slepen. Cassie geeft het niet graag toe, maar Bookland zit nogal in de financiële problemen. Ze is er niet in geslaagd om de zaak uit het dal te trekken waar die zich in bevond toen oma Bea stierf. Maar

het gaat haar lukken, linksom of rechtsom.

Zoe heeft een opengeslagen paperback voor zich liggen. Ze houdt net zoveel van lezen als Cassie, maar ze houdt meer van de nieuwere titels. Het omslag van het boek dat ze nu leest laat een afbeelding zien van een vrouw met een druppel bloed aan een heel scherpe hoektand. Cassie houdt helemaal niet van vampierromans, maar Zoe verslindt ze en ze verkopen veel beter dan de klassiekers. Zoe past zelf ook helemaal in het plaatje, met haar gitzwarte haar dat in een bob rond haar gezicht valt, haar donkerrode lippenstift, krijtwitte huid en zwarte nagels. Zoe is prachtig en alleen maar een klein beetje angstaanjagend.

Zoe houdt vol dat ze meer boeken zouden verkopen als Cassie toestond dat zij haar make-up deed, maar dat heeft ze tot dan toe geweigerd. Het enige wat Cassie ooit op heeft is wat lippenstift, als ze eraan denkt – en meestal denkt ze er niet aan. Vandaag is zo'n dag. Maar het is niet alleen de make-up. Zoe is gewoon ook vriendelijker dan Cassie. Zoe weet als geen ander hoe ze een klant moet verleiden – iedereen is haar vriend of vriendin. Ze is zelfs enigszins bevriend geraakt met de dakloze vrouw die de lege ruimte tussen de boekhandel en de drogist naast hen bezet houdt. Maureen heet ze kennelijk.

'HD,' mompelt Zoe. 'Op drie uur.'

Helaas weet Cassie precies wat deze cryptische code betekent. HD staat voor 'hotte dokter'. Bookland ligt namelijk zo ongeveer op een straatlengte afstand van een groot academisch ziekenhuis en er komen dus heel wat jonge artsen en studenten medicijnen langs, die op zoek zijn naar medische studieboeken. Helaas verkoopt Bookland die niet. En dus vindt Cassie hun bezoeken alleen maar frustrerend, al verlustigt Zoe zich graag aan de knappe gasten.

Toch volgt ze Zoes aanwijzingen en kijkt in de richting van drie uur en... ah, ja. Dat is inderdaad een HD, zonder twijfel. Het groene ok-pak maakt het doktergedeelte dui-

delijk. En het hotgedeelte... Tja, daar kan geen twijfel over bestaan. Dik, donker haar, dat wat in de war zit door de wind, ogen in de kleur van de zee, en onder dat ok-pak een heel aardig postuur.

‘Ik eerst!’ zegt Zoe, ook al heeft ze een vriend.

‘Best.’

Zoe tikt met haar glanzend zwarte nagels. Ze heeft de langste nagels die Cassie ooit heeft gezien, al beweert ze dat ze vooral voor zelfverdediging heeft. New York is een gevaarlijke stad. Ze zegt dat de nagels haar een hoop geld besparen, dat ze anders aan traangas kwijt was geweest. ‘Je mag hem hebben als je echt wilt.’

‘Ik wil hem niet.’

‘Waarom niet? Hij is verrukkelijk. En geen ring.’

‘Dat weet ik niet.’ Cassie werpt een blik op de man in de doktersjas, die nu in een stripboek met ezelsoren staat te bladeren. ‘Hij is te oud.’

‘Hij is te oud?’ Zoes donkerrode lippen vormen een o: ‘Hoezo te oud? Hij is halverwege de dertig, hooguit.’

Cassie was een paar maanden geleden zesentwintig geworden. ‘Precies. Bijna tien jaar ouder dan ik.’

‘Zit je me nou voor de gek te houden? Dat is precies goed. Mannen worden later volwassen dan vrouwen, dus moet je ook uitgaan met mannen die tien jaar ouder zijn.’

Cassie weet niet zeker of ze het daarmee eens is. Ze kan al nauwelijks mannen van haar eigen leeftijd aan, laat staan veel oudere.

Zoe knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Wanneer ben jij voor het laatst op date geweest, Cassie?’

Cassie doet gauw alsof ze heel druk is met het goedleggen van de boekenleggers op de toonbank. Die heeft Zoe gemaakt en ze leveren wat inkomsten op, naast wat ze aan de boeken verdienen. Zoe heeft echt talent – ze had kunstenaar kunnen worden als ze dat gewild had. ‘Dat weet ik niet meer.’

‘En... dus? Ben je niet meer geïnteresseerd in mannen?’

‘Ik heb het gewoon... druk.’

En dat klopt. Voorkomen dat Bookland de deuren moet sluiten kost Cassie elk laatste beetje van haar energie en tijd. Ze heeft flyers verspreid door de hele buurt, ze heeft onderhandeld over goedkope advertentiemogelijkheden en houdt de winkel zo lang mogelijk open. Ze heeft geen tijd om te daten. Nu niet. Ooit misschien.

Het helpt ook niet dat alle dates van de afgelopen paar jaren een teleurstelling waren. En haar laatste relatie was zo onbevredigend dat ze niet kon wachten tot ze weer single was.

Cassie verwacht dat Zoe door zal blijven zeuren over haar sociale leven. Maar in plaats daarvan zuigt ze lucht naar binnen en geeft haar een stevige por. ‘Daar komt HD. Kijk leuk.’

En inderdaad: de man in het ok-pak komt op de toonbank af. Wanneer Cassie hem van dichtbij ziet, is wel duidelijk dat hij inderdaad een hote dokter is. De blik in zijn blauwe ogen is zo levendig en sexy dat haar besluit om zich niet meer op de datingmarkt te begeven lichtjes begint te wankelen. Maar alleen maar lichtjes. Over het algemeen loopt een man die er zo uitziet meteen op Zoe af, maar hij benadert in plaats daarvan Cassie. Hij kijkt haar in de ogen en glimlacht een schattig scheve grijns. Hoi, zegt hij. Ze koesterde de irrationele hoop dat wanneer hij het woord tot hen zou richten, hij een vreselijke koffieadem zou hebben of rotte gele tanden of iets waardoor hij minder aantrekkelijk zou zijn. Maar nee. Hij heeft volmaakte witte tanden en ruikt naar een combinatie van aftershave en buitenlucht.

Zoe geeft haar weer een por. ‘Hoi,’ zegt Cassie.

Ze wacht tot hij de woorden zal zeggen die elke andere vent in een ok-pak zegt wanneer die Bookland binnenstapt: ‘Kunt u me misschien helpen aan [de titel van een willekeurig medisch handboek]?’